

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 337/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Дијана Алексић, адвокат у ..., против туженог Грађевинско предузеће „Мостоградња“ АД Београд, Влајковићева бр. 19а, ради исплате отпремнине и накнаде штете, решавајући сукоб надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 27.августа 2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овом предмету стварно и месно надлежан је Први основни суд у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је дана 20.12.2018. године поднео тужбу Првом основном суду у Београду против туженог, ради исплате отпремнине и накнаде штете у виду рефундације износа кога је тужилац на име доприноса уплатио Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање дана 17.09.2018. године, да би остварио право на старосну пензију, поводом радног односа који је остварио код туженог.

Решењем Привредног суда у Лесковцу Рео 14/16 од 23.09.2016. године отворен је стечајни поступак над туженим, потврђено је усвајање унапред припремљеног плана реорганизације од 05.08.2016. године са изменама од 23.09.2016. године, и потом обустављен стечајни поступак.

Први основни суд у Београду се решењем П1 1184/18 од 22.01.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање и предмет доставио Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду. Из образложења решења проистиче да тај суд оцену о стварној надлежаности привредног суда заснива на закључку да је предметна парница проистекла из спора поводом поступка реорганизације туженог.

Дописом П 3624/20 од 31.07.2020. године, Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, па је списе доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да је за поступање у овом предмету стварно, и месно, надлежан Први основни суд у Београду.

Према стању у списима, тужилац је поднео тужбу ради исплате отпремнине при одласку у пензију 06.07.2018. године, што је била обавеза туженог као послодавца и ради накнаде штете коју трпи тиме што је уплатио Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање доприносе за пензијско и инвалидско осигурање 17.09.2018. године, што је такође била обавеза послодавца. Према садржини таквог тужбеног захтева произилази да би обавеза туженог настала у тренутку када је над туженим већ обустављен поступак стечаја, услед усвајања унапред припремљеног плана реорганизације.

Чланом 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди, између осталог, и о споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

По правноснажности решења о потврђивању унапред припремљеног плана реорганизације стечајни поступак се обуставља. Тада престају све правне последице отварања стечајног поступка, сходно члану 167. став 4. Закона о стечају. Самим тим, у конкретном предмету изостаје могућност примене одредаба Закона о уређењу судова у погледу стварне надлежности привредног суда у споровима поводом стечаја или реорганизације. При томе, захтев обухваћен тужбом односи се на накнаду штете насталу по усвајању унапред припремљеног плана реорганизације туженог, па се његова примена ни не може односити на регулисање начина намирена таквог потраживања.

С тим у вези, како се у конкретном случају ради о спору између физичког и правног лица, о напред описаном захтеву, Врховни касациони суд је, на основу члана 22. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић